

ning eller SF's holdning er – ja eller nej til det – er da rystende ligegyldigt i forhold til en konstatering af, at vi har opgaver i det her samfund, som bliver uldiciteret. Vi ønsker under de forhold at skabe trygge betingelser for de medarbejdere, som løbende bliver udsat for sikkerhedsopsigelser.

Vi har ingen forestilling om og slet ikke noget ønske om, at der ikke skal afskediges medarbejdere rundtomkring i det danske samfund. Tværtimod er en af fordelene ved det danske samfund, at det er mobilt. Det er den såkaldte flexicuritymodel, som faktisk har mange gode fordele. Men det berettiger ikke til, at vi lukker øjnene for, at der er titusindvis af danskere, som fuldstændig uden grund bliver ramt af sikkerhedsfyringer, blot fordi vi ikke har sikret, at lov om virksomhedsoverdragelse gælder.

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen): Så er det fru Elisabeth Geday for endnu en kort bemærkning.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Geday (RV):

Men jeg forstår stadig væk ikke hr. Ole Sohn. Jeg kan forstå, at hr. Ole Sohn har opgjort tallet til 100.000, men jeg tror måske snarere, det er 50.000, der bliver sikkerhedsopsagt hvert eneste år. Hvorfor skal vi beskytte dem mere, end vi skal beskytte de 400.000 andre, der bliver opsagt? Hvorfor har hr. Ole Sohn mere ondt af den rengøringsassistent, som bliver sikkerhedsopsagt, fordi hun er på en offentlig kontrakt, end den rengøringsassistent, der er sikkerhedsopsagt, fordi hun er på en privat kontrakt, eller for den sags skyld den bygningsarbejder, som er ansat hos en underleverandør, og da hovedleverandøren skifter over til en anden underleverandør, så bliver vedkommende sagt op, fordi der er arbejdsmangel? Hvorfor skal vi have mere ondt af nogen end af andre?

Gør SF sig i virkeligheden ikke til talsmand for, at vi generelt skal have nogle meget stramme opsigelsesregler med alt, hvad det måtte have af negativ effekt på vores arbejdsmarked i øvrigt, sådan som vi har set på de øvrige vesteuropæiske arbejdsmarkeder?

Kl. 17.00

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

SF har ingen forestilling om, at vi i Folketinget skal beslutte, om man skal stramme opsigelses-

reglerne eller det modsatte. Vi har ingen forslag om, at man skal hindre arbejdsgivere i at kunne opsig medarbejdere, der ikke er behov for. Det sker løbende. Den situation ændrer det her forslag overhovedet ikke på.

Det eneste, det her ændrer på, er, hvis man har en virksomhed, eksempelvis med 100 rengøringsassistenter, som er i en opgave, der bliver genudliciteret eller genudbudt. I dag opsig man for en sikkerheds skyld kollektivt samtlige 100 medarbejdere, for det firma, som har opgaven, er ikke sikker på at genvinde den. Genvinder man den, bliver de ansat igen. Så har de været opsagt med den usikkerhed til følge. Er det et andet firma, der får det, bliver de fleste sandsynligvis ansat, fordi der er behov for dem.

Men det, der er problemet, er, at man udsætter hovedparten for en sikkerhedsfyring bare for en sikkerheds skyld, uden at der er grund til at afskedige folk på grund af arbejdsmangel eller lignende. Jeg kan ikke forstå, hvorfor Det Radikale Venstre ikke synes, den situation er dårlig, fordi det netop sætter ikke bare en enkelt person, men også familierne i en stresssituation og økonomisk usikkerhedssituation, som er helt unødvendig.

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen): Tak til ordføreren for forslagsstillerne, som fik rigelig tid til at svare her til sidst.

Hermed sluttede forhandlingen, og forslaget overgik derefter til anden (sidste) behandling.

Afstemning

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen): Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Arbejdsmarkedsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.

Meddelelser fra formanden

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen): Der er ikke mere på dagsordenen.

Medlemmer af Folketinget Rune Lund, Jørgen Arbo-Bæhr, Line Barfod, Per Clausen, Pernille Rosenkrantz-Theil og Frank Aaen har meddelt